

İkra

Gönül Kaleminden yazdıklarımı

Gönül Gözünle OKU/maya var mısın?

Nagihan DAUT

Kıyamete Doğru Adım Adım

Bir gün gitmek için gelmiş olduğumuz şu fani dünya hayatının sonuna geliyoruz, misafirlik bitecek, dünya okul zili çalacak ve her şey değişecek. Daha doğrusu her şey aslına dönecek. Nasıl da bağlandık buraya, hiç ayrılmayacakmışız gibi. Bu dünyaya Allah tarafından getirildiğimizi bildiğimiz halde, nasıl bizim sandık burayı ya da elde etmek istedik tüm dünyayı! Peki, ya dünya ne oluyordu ona kıyamet gözüyle bakınca? Dünya öyle basit ve küçük ki, tabiri caizse bir hiç gibi gözüküyor mu? Adım adım yuvarlanıyoruz sona doğru, “nereye” diye sormadan bu misafirhaneden gidiyoruz. Herkes kendi başladığı hayata bir dönüp baksa, ne kadar uzun bir hayat yaşadığını sanır, oysa geldik dünya oyununun sonuna!

Herkesin bir gün kaldığı dünya, doğrusu bu olsa gerek. Doğduğu gün ile bu gün arası sanki bir günlük süre gibi. Hangi rüzgâr savurdu bizi bu kadar çabuk? Tadımız damağımızda kaldı. İşin kötüsü şıp diye aniden kopsa bu kıyamet neyse diyeceğim ama o alâmetler insanın içini parçalıyor. Bu dünya bizi o kadar aptallaştırmış ki, rüyada bile olduğumuzu anlayamamışız. Aman Allah'ım! Arkama baksam kapkaranlık, önüme baksam birkaç adım sonrasında kıyamet var. Bir yağmur yağsa, seller beni götürse ya da alevli bir ateşin içine atsam kendimi, kül olup yok olsam! Hayır hayır tüm bu söylediklerim dünya gibi yalan, fakat ahiret gibi gerçek olan tek bir şey var o da iman. İşte iman denen bu gerçekle yaşamışsan hayatını: “iyi ki dünya denen rüyadan uyanmışım diyeceksin” Yoksa adım adım yaklaştığımız kıyamete sürüklenirken daha çok terleyeceğiz. Unutmayalım ki, bizi bu dünya uykusundan sadece kıyametin kopması uyandıracak.

İlk Ve Son

Allah'ım, beni ilk Seninle tanıştırmışlar kamet verirken kulağıma. O an, en güzel ilklerimden biriydi hayatımın. Sen bana nasip et ki, hayatımın son anında yine Seni anarak Sana geleyim. İlk dert ortağım ve dermanımın çocukluk yıllarımdan beri. O küçücük ellerimi Sana uzattım hep ve şimdi de hiçbir şey değişmedi. Yine kıpır kıpır kalbimle birlikte dualarım. Sen demiştin ki: “Ben verenim siz yeter ki isteyin” Âh biz istemez olur muyuz hiç hazinenden... Ve her zaman istediğimizin yanında bir fazla da vermedin mi Sen... Yine geldik istiyoruz Senden. Şımarılmayı Senden öğrendim ben, ilk hediyemi Senden aldım ben ve ilk gözyaşımı Senin için döktüm. Annem ilk teşekkür kelimesini Sana etmemi söyledi, babam ise Senin verdiği nimetler için “Elhamdülillah” demeyi öğretti.

Âlem Allah dedi, ben Rab dedim. Âlem Rab dedi, ben Allah dedim. Diyeceğim şu ki hep Sen vardın dudaklarımızda. Tadımız, tuzumuz, şekerimiz, gerektiğinde öksürükten kurtaran suyumuz oldu, Allah kelimesini ilk söyleyişimiz. Sen olduğunda hep güzellikler vardı etrafımda. Kimsesiz bir yetimin kimsesi oldun. Hayattan tamamen pes etmiş birinin güneşi olup, yarınlarına umut gibi doğdun. Tüm kapıları kapanmış bir biçarenin önüne kırmızı halı serip, en güzel kapıyı araladın ona. Çünkü o Senin kapındı ve şimdi ben de Senden bir kapı açmanı istiyorum, en hayırlı ve mutluluk kapısını. Peki biz Seni nasıl mutlu edeceğiz? Duyduğum cevap doğru mu Allah'ım? Dua etmeye devam edersek, Sen mutlu olacaksın. Âh ne muhteşem bir istek, dualarıma dua katacağım şimdi, ikimizin de mutlu olması için. Ve İnşallah, benim ilklerimden olan kelime-i şahadet, sonlarımdan biri ise Senin zikrin ve benim sonum Senin cennetin olur...

Yeniden Doğuşun Köprüsü: Ölüm

Doğmak ne güzel şey, peki ya ölmek! Ölmek ne garip bir kelime. Bu sözü söylerken nedense gözlerimizi kısarsız ve ağzımızın tadı bozulur. Oysa, doğuş dediğimizde bazı diyarlara doğru içimizde kelebekler uçuşur sanki. Aslında ölümü tatmak lâzım ki o yerlere uçsun içimiz, doğalım bazı yerlere... Sur'a üflensin, aslına gelsin her şey ve artık dur denilsin haddini aşan haksızlıklara. “Gerçek” alsın eline şu fani âlemi. Her zaman güldüğümüz aynalara yine gülelim, korkmayalım ki ölüm yok edecek bizi. Asıl olan ölüm sonrasında yaşayacak ruhlarımız, canlarımız. Farkına varalım ki ölümün ötesinde her şey güzel, yemyeşil ve sonsuz...

Ve asıl uyanışımız ölümle gerçekleşecek. Sonra kendimizi bir köprüde bulacağız. Orada fark edeceğiz ne kadar yıprandığımızı, dünyaya olan aldanişimizi ve günahlar içinde boğulup, nefes alamayışımızı. Bunun adı yeniden diriliş! Fakat bu hisler neden ölüme karşı bu kadar soğuk, anlayamıyorum hâlâ! Bir durgunluk kaplıyor insanın kalbini nedense! Asıl sorun, bizi hazırlıksız yakalamasında galiba, çünkü yolluk hazır değil, boş boş da gidilmez öyle uzak yola değil mi? Bavullar bizimle gelmek istemiyor gibi, dolmuyorlar bir türlü. Ellerimiz ölümle tokalaşmak istemiyor! Dizlerimin bağı çözülüyor ölüm deyince ve oracıkta düşüveriyorum yere, kalbimin atışları çıldırıyor adeta.

Ey ölüm, seni bize kim tanıttı? Nasıl tanıttı da korku duyuyoruz seni anınca? Boş vereceğim ama sen boş vermeyeceksin ki beni, günün birinde gelip çalacaksın kapımı. Lakin bu güne kadar bana gelen her kim ise hep iyi ağırladım, seni de seve seve karşılamak isterim. Sonra, hatırıma gelir Peygamber Efendimizin (sav) Hadis-i Şerif'i: “Lezzetleri yok eden, ağız tadını bozan, ümitleri kıran ölümü çok anın! Ölümü darlıkta düşünen rahatlar, bollukta düşünen, lüzumsuz

işten, israftan kaçır itaatkâr olur.” Şimdi anladım ey ölüm, sen kimsin ve kimdensin. Anladım ki seni bana Yüce Allah’ım göndermiş, bunun için Muhammed Mustafa’ya tebessüm ile gelmiştin ve onu kucaklayıp Rabbine götürmüştün. Gel ey ölüm, sana kapım açık, buluştur o diyarlardaki güzelliklerle beni. Tanıt bana o mükemmel cennetini ve yerleştir beni köşküme, sonra git fani dünyaya, al bütün yeryüzündeki müminleri ve Allah’ın izniyle ait oldukları cennete getir onları.

Sen ey ölüm! Sevdik kendini bize, Allah kelâmıyla sevdik. Zaten bu dünya bir oyundan ibaret. Bizler doğmaya hazır bebekler gibi teperiz anne karnını ve sancılar çeker dünya bir melek daha yerleştirmek için Allah’ın cennetine. Aç kapıları ey ölüm, tebessümlerle aç cennet kapılarını bize ki, atalım senin kollarına çürümüş bedenlerimizi. Götür bizleri rahmet dolu ufuklara, af dolu diyarlara... Sevdik kendini bize ey ölüm, müjdelilerle, muştularla ve yeni yeni doğum haberleriyle. Hatırlat bize Rabbimizin Cemalini ki, sırlısıklam âşıklar misali seni kapılarda bekleyelim. Kelime-i şahadet ile sana merhaba diyelim. Ve sen ey ölüm! Dostuna kavuşmuş her Müslüman gibi, beni de kavuştur en Sevgilime, seni bana sevdiren Rabbime.

Gazze'm...

Canım yanıyor dedim sağ ve sol omzumdaki kiramen kâtibine. Namazlarımda, dua dua fısıldamaya gayret ettim: “Allah’ım Gazze’deki Müslüman kardeşlerime yardım et” diye. Süslemedim pek kelimeleri, gözyaşlarım cem ediyordu söylemem gereken tüm cümleleri... Bir iftar sofrasının başında edilen duama kattım, mazlum canları... Gazze’ın unutmama ki yüreğimin en sadık sözüdür sana ‘canım yanıyor’ kelimeleri...

Aynı gök sarıyordu Gazze’yi ve beni. Aynı toprak katmanları sarsıyordu yeryüzünü, bulutlardan yağın rahmet, oradaki kardeşlerime de yağdırılıyordu, bizlere de... Amma velâkin, Gazzeliler gökyüzüne ellerinde şehit olmuş bebeklerini taşıyarak, acı içinde Allah’a yalvararak bakmaktaydılar, bizler ise onların acıları dinsin diye, dua ederek bakıyoruz... Yeryüzü onlar için, bombalardan kanlara bürünmüş çiçeklerle dolu iken, bizim güllerimiz hasret ile dua etmektedir oradaki yetim güllere. Oraya yağdırılan her yağmur damlası, yeşertti barış ümitlerini, bizlere yağdırılan yağmur ise yanan canları ferahlatması için dua fırsatı olarak değerlendirildi.

Sizi bilmem ama ben düşünüyorum ki bu sefer ‘ateş düştüğü yeri yakar’ demiyor müminler. Bilmem, belki ben böyle olmasını ümit ettiğim içindir bu düşüncem. Yoksa başka türlü olmaz, saflarımız bir olamaz hiçbir zaman! Gazze’ın, ‘derdimiz insanlığımız’ olmuş bizim. Sen bakma bize, kızma bize seninle dertlenmediğimiz için... Çünkü acıların bizi yakarsa eğer, ateşimizi hiç kimse söndüremez bizim... Elimden gelen duam benim silahımdır; felâh için, hayır için, sabır içindir her daim. Nemli gözlerle selâmladım senin annelerini,

babalarını ve cesur yürekli çocuklarını... Bilirim ki ulaşmıştı size tüm bunlar, “Şu Âlemde müminin mümine karşı en büyük yardımı dua iledir“ diyen Bediüzzaman’ın sözüdür emin oluşuma sebep. Aklımız bir karış havada, dünya hayatında olabilir fakat hep önümüzdesin, hep bir adım öndesin sen Gazze’ m. Vicdanlarımız terk-i diyar etmemiştir inan! Eylemesin Rabbim bizi gaflette olanlardan, yaşanan acı vakalara karşı vurdumduymaz olmayalım diye dua etmekteyiz.

Şehit kokan Gazze’ m, şimdi bir dua ile sarılıveriyorum sana: Ey Gazze’ nin Rabbi! Sana şikâyet ediyoruz zalimleri, mazlumlara tez vakitte fetih nasip et... Âmin!

Hoş Gel/en Ramazan

Hoş Bul/acak mı Bizleri?

Ramazan denince, insanın içinde cıvıl cıvıl kuşlar ötmeye başlıyor gibi. Yetişkinliğimizi unutup veriyoruz ve hepimiz çocuklar gibi seviniriz. Sabırsızlanır gönüllerimiz sahur edebilmek ve teheccüd namazlarını camilerde kılmak için. Gün boyu oruçlu olmak ve tarifsiz lezzette bir iftar açmak, işte bunlar biz müslümanları mutlu ediyor. Ramazan gelişi her daim bizleri heyecanlandırıyor. Peki, ya gelen kıymetli misafir bizi nasıl bulmak istiyor? Ya da biz bu değerli misafiri nasıl karşılamalıyız? Tam 11 ay geçti hasretle, mevsimler geçti vuslatı bekler iken, şimdi kavuşma zamanı sevgili Ramazan ile...

Lakin sorduk mu hiç kendimize, Ramazan ile vedalaştığımızdan bu yana, neler yaptık diye? Namaza başlayan birçok âdemoğlu, sürdürebildi mi secdelerle olan aşkı veya huşu ile eda etmeye gayret edebildi mi salâtlarını? Ya da, aç kalarak hatırımıza getirdiğimiz yoksul ve fakirlerle ne kadar haşır neşir edebildik muhabbetimizi, malımızı ve mülkümüzü? Ramazanda cemaatle kılınmayan namaz bırakmadığımız camileri, 11 ay boyunca ne kadar ziyaret ettik? Hiç cami kubbelerine ellerimizi kaldırıp, dua ettik mi yine gözyaşı dökerek?

Okunan hatimleri mukabelelerle süslediğimiz şerefli ayın dışında, Kur'an'ı ne kadar sesli okuyabildik. Cüzler dağıtıp, toplu hatim indirdik mi? Sevdiklerimizle ettiğimiz iftar yemeklerini, kaldırılan Ramazan sofrasıyla birlikte mi topladık, yoksa devam mı etti silâ-i rahim sofralarımız? Tebessüm ile verdiğimiz zekâtlar ve sadakalar,

yürek cebimizden bir bir azaldı mı? Kelâm bitmez, zaman biter eğer ki Ramazanda bizim yaptıklarımız ve yapmaya niyetlendiğimiz şeyleri anlatmak istersek... İşte bu yüzden, ayrı kaldığımız bu zaman diliminde, yaptıklarımızı takdir eder inşallah mübarek Ramazan'ın Rabbi. Yoksa hoş geldin diyen dillerimize karşılık, “hoş buldum” kelimesini duymaz gönlümüz. Eğer bizler: “Ey Ramazan, 11 ay boyunca varlığını aşkla yaşattım hayatımda” diyebiliyorsak, işte o zaman buyursun gelsin Şehr-i Sultan...

Hoş gelsin, safa getirsin...

Muhtular getirsin...

Hayır getirsin Ümmet-i Muhammed'e...

Ölmeyen Şehitlerimiz

Sıra bizde mi, bakalım hangimizin oğlu ölecek, hangimizin babası şehit olacak veya hangimizin nişanlısı kurban gidecek? Misafir olarak gelmiş olduğumuz bu dünyadan, şehit olarak gitmek ne büyük şereftir biz Müslümanlar için... Şehit olarak, şahit olarak göçüp gidebilmek bu misafirhaneden. Görev başında, vatan uğruna, nöbette ya da başı yastıktayken bile şehit olmak ne yüce bir mertebedir kula. Artık, ateş düştüğü yeri yakar demiyoruz, bilinçliyiz şehit olmanın yüceliği hakkında ve duacıyız şehit kardeşlerimize, onların annelerine, babalarına, eşlerine ve çocuklarına... Allah'tan sabır dilemesini, o güzel ailelerle birlikte gözyaşı dökmesini ve ateşin bizim evimize düşmüşçesine gönüllerimizi birleştirmeyi öğrendik. ‘Şehitler ölmez, vatan bölünmez’ sözünü dudaklarımızda slogan değil, yüreklerimizde inanç yaptık. Çünkü imanla dolu kalbimiz sayıkladı durdu bu ve bu gibi diğer ayetleri:

“Allah yolunda öldürülenlere ‘ölüler’ demeyin. Aksine onlar diridirler ancak siz fark edemiyorsunuz.” (Bakara, 154)

Bizler ki, Bedir’de, Uhud’ta ve Hendek savaşında İslam uğruna ölen şehitlerin şahidi olamadığımız için üzülürken, o zamanlarda şehit olamadığımız da üzülmekteyiz. Günümüzde vatanımız uğruna ölen şehitlere şahit olmaktayız. Ciğerimiz o analar ve babalar kadar yanmıyorsa, onların gözlerinden akan gözyaşlarını bizler de yanıklarımızda hissedemiyorsak, o zaman İslam ile yoğrulmuş insanlığımızı gözden geçirme zamanı gelmiştir, diye düşünüyorum. Çok değil, bir Fatıha gönderelim, bir ya Sabır dileyelim.

Ne dersiniz, gerekirse İslam uğruna başkalarının bizlere şahit olacağı şehitler olalım! Allah’ım, Sen Müslüman kardeşlerimizi muhafaza ve muzaffer eyle... Âmin!

Vardar'ın Gözdesi: TAŞ KÖPRÜ

Bir şehir tarih kokarsa güzeldir, insanında muhabbet varsa sevimlidir ve suyu tatlı ise içilir... Vardar nehri akar Üsküp'ün ortasından, hani türkülere konu olmuş, nazlıca süzülen nehir... Öyle güzel köprüler tamamlar ki zarıflığını, aralarından bir tanesi sıkıca sarıp sarmalar Vardar nehrini... İki yakayı bağlayan, barış için kollarını açan ve ayrımcılığa hayır dercesine mütevazıdır eğilişi... Zamane yapıtların yanında, eskimeyen tadı daha fazla beliriyordu. Etrafındaki dağlar, göz kırparcasına seyredeler Vardar'ın taş köprüsünü. Diğer yandan şehrin kalesi selâmlar köprüyü, taş duvarları sıcak bakar taş köprü'nün güzelliğine... Farklı tepelerden nazar edince, kibar bir görüntü sergiler gönül aynalarına. Üsküp çarşısının devamı gibidir, Osmanlı kokar her yanı. Sabah ezanları ile uyanır, öğlen vakti dostları ile muhabbet çayını yudumlar ve akşamüstü aydınlatır etrafını.

Apayrı bir güzelliğinin var oluşunu söylemişim, aranılan bir güzelliği onunki. Çünkü zamane heykelleri yanında, mumla aranılan nadide eserlerden biridir taş köprüsü. Kıymet bilenler onu okşarcasına severler, lâkin sevgi kokan köprü bir gün taş kesildi! Mihrabını söküp aldılar bağrından... Nazlı güzelimizi üzenler hata etmişlerdi, büyük bir yanlış yapmışlardı! Şimdi sorarsanız köprü'nün keyfi nasıldır diye, üzerinde gerçekleştirilen değişimlerin dışında, o hâlâ Osmanlı eseri ve Vardar'ın gözdesi...

Bazı değerler vardır, eskidikçe güzelleşen. Etrafını sarsa da yeni gelmeler, duruşları bir başka heybetleşen. Sorsan adını mütevazice eğer başını konuşmaz, lâkin ismi Fatih Sultan Mehmed Köprüsüdür o.

Ben Sizinle Varım

Çok huzurlu ve dört dörtlük bir hayat yaşıyorum Elhamdülillah, her şeyimin var olması yanı sıra, etrafımda ailemin bana karşı yaptıklarını görmezlikten gelmem mümkün değildi. Çünkü o yardımlar beni ferahlatıyordu. Gerçek yüzüyle aile nedir? Aile bir kuvvettir. Mesela ailenin direği ‘baba’ şefkati yanı sıra, maddi bakımdan da Allah’ın izni ile destekçimiz olur. Baba bir koruyucudur diye gelir akla, örneğin evde bazen yalnız kalır, korku hissederiz ya, babamız evde olunca hiç korku hissetmeyiz, korkarsak bile, bir çığığa babamız yetişmez mi hemen? Peki ya gelelim ailemizin diğer bireyine, tabiri caizse aile kurucusuna çünkü ‘yuvayı dışı kuş yapar’ ya.

Evet, “anne” sadece bende mi oluyor bilmem ama anne deyince içimi sıcak bir huzur kaplıyor. Elleri öpülesi, değerli varlıklardan biridir annelerimiz. Saçımızı ören ve dertlerimize hiç zahmetsizce yaklaşan anne. Belki güleriz bu söyleyeceğim şeye, fakat doğruya doğru sözüm şu ki; biri bize kötü bir şey yapmaya kalktığında ne deriz? “Anneee” deriz... Lakin bizler maalesef bazen anne ve babamıza gereken saygıyı gösteremiyoruz. Aile bireylerinin bir diğer değeri ablamız veya kız kardeşimiz. Onlar genelde bizim dert ortağımızdır, çünkü yaptığımız işin kötü veya iyisini anlamak için adresimiz orasıdır, ondan fikir ararız. Gelelim abimize ya da erkek kardeşimize. Tatlı atışmalarımız çok olur onlarla fakat en samimiyiz küçük küçük kardeşimizle. Evet, bir çikolatayı bile bölüştüğümüz kardeşimizdir o. Mamafih; ailemizin kıymetini bilmeliyiz çünkü onlarsız hayata devam etmemiz, yaralı kanatlarıyla uçmaya çalışan kuş gibi olur. Demem o ki, yaşamımız çok zor olur.

Bu yazımı cânım babama, anneme, ablama ve erkek kardeşime ithaf ediyorum. Rabbim onlardan razı olsun...